

Tilsættet med en overordentlig stor Mængde af dem, at deres Betydning er betinget af, at Arbejderne udføres snarest muligt, og at det ikke gaar an at negte Bevillingen dertil, fordi det vil have Følger, man aldeles ikke kan være tjent med. Hvad det ærede Flertal altsaa kommer til her, er at gjøre akkurat det Samme, som Mindretallet i Udvalget har foreslaaet, nemlig at se paa alle de enkelte Poster ene og alene efter Hensyn til Sagens Realitet. Det bliver altsaa det Resultat, som de Herrer komme til, men hvor er saa det principielle Standpunkt henne hos dem, hvorefter A., B. og C. skulle slaas ihjel, og der ikke skulde blive Andet end D. tilbage. Lidt efter Lidt voger den store Skæde op, saa vende de tilbage til at se paa alle Bevillingerne efter deres egen særegne Natur. Komme vi dertil, er der ikke nogen som helst principiel Forskjel mellem det ærede Flertals og vore Anstuelser, saa bliver der kun en Grads Forskjel med Hensyn til de enkelte Besøb. Saaledes som Udtalelserne foreligge, har jeg derfor ikke kunnet se Andet end, at de Herrer A. B. C. Forslag i Birkeligheden ikke er Andet end en ren symbolisk Foranstaltning. De Herrer ønske at hævde som deres Anstuelse, at de vilde have anset det for rigtigst, om der nu var forelagt en Finantslov for indeværende Aar. Hvis de imidlertid have denne Anstuelse, burde de ikke blot nøies med at forlange den forelagt i denne Samlings Begyndelse, men de burde naturligvis have forlangt, at Regjeringen skulde have holdt Rigsdagen sammen, og ligesaa snart den forelagte Finantslov ikke var bleven vedtagen i ensartet Stikkelse i begge Thing, have forelagt den paany. Smidlertid er det jo de Herrer Grundstandpunkt, at de vilde have anset det for rigtigere, om Regjeringen havde forelagt Finantsloven istedetfor Lillægsbevillingsloven, og paa Basis deraf sige de: Lad os nu hengive os til den Fiktion, at Regjeringen virkelig havde forelagt Finantslovsforlaget, og lad os gaa videre i denne Fiktion og forudsætte, at Folkethinget og Landsthinget havde vedtaget Finantsloven i en ensartet Stikkelse, at den var stadfæstet, og at der var kommen en Finantslov ud, og lad os da se, hvorledes, under Forudsætning af denne Fiktion, et Lillægsbevillingsforlag saa vilde have set ud. Tanken med deres Forslag er efter min Opfattelse — det kan være, jeg tager feil, men saavidt jeg skjønner, er det saaledes — den at sige: Lad os derfor ved denne Leilighed nu slaa en Pæl ned gennem Alt, hvad der findes paa dette Lillægsbevillingsforlag, og som ikke passer ind i et Lillægsbevillingsforlag, der er baseret paa den Fiktion, at vi havde haft en ordinær Finantslov iforveien. Nu vide de Herrer meget godt, at det er noget Underligt, der kommer ud deraf, men derfor er der ogsaa, som jeg har paavist, strax i Betænkningen tilføjet en for de Herrer, som skulde følge dem, meget tydelig Meddelelse, at de have ifinde, naar Sagen

kommer til tredie Behandling, at trække Pælen ud igjen. Det er en Mansøver, der lidt minder om Begivenhederne den 7de og 8de November for nogle Aar siden, og for mit Vedkommende opfatter jeg det derfor nærmest som en Slags Sport i Tømmerarbejde, Pælerambutteri og Pæleudtrækkeri, som jeg ikke har nogen Grund til at være med til, men som jeg ogsaa paa den anden Side mener, man med stor Sindsro kan være Tilskuer til, og man kan være det saameget roligere, som det ærede Flertal dog viser os det Galanteri ikke at opstille hvert af de 155 Forslag for sig, men nøies med at lade os faae een Afstemning, hvorved de Allesammen afgøres. Det, jeg endnu kunde have Grund til at tilføie, er, at det ogsaa kunde tænkes, at hele deres Forslag, saaledes som det er kommet frem, nærmest egentlig havde til Hensigt at lægge et vist Tryk paa deres Udtalelse af en Forventning om, at en Finantslov skal blive forelagt i den nærmeste Fremtid. Derjom dette skulde være Tilsættet, vilde jeg rigtignok hellere have ønsket, at de Herrer havde givet deres Udtalelse derom paa en baade noget tydeligere og noget nyttigere Maade, og navnlig havde fremsat det paa en saadan Maade, at der kunde være Sandsynlighed for, at denne deres Opfordring kunde vente at ville blive efterkommen af den høie Regjering; men den høie Regjering har jo, som den har udtalt sig, ikke ment, at den har overtraadt en konstitutionel Pligt ved ikke at forelægge Finantsloven paany, men den har ment ikke at have nogen Forpligtelse dertil; den har taget et rent praktisk Hensyn og er gaaet den Vej, ad hvilken den efter sit Skjøn — det være rigtigst eller ikke rigtigst, det er det Underordnede — mente, at vi kunde komme ud over Dissenspunkterne med Hensyn til den finantsielle Bevilling, som der er Tale om; men det er aabenbart, at derjom de Herrer ønske en Finantslov forelagt og lægge saa megen Vægt derpaa, vil der ikke være synderlig Mening deri, derjom de forudsætte, at det, der vil ske efter en saadan Forelæggelse, vil være, at den efter nogen Vandring frem og tilbage mellem de to Thing, vil blive henlagt til det øvrige Papir, der ligger oppe paa Loftet. Derjom Thinget har den Opfattelse, at Stemningen indenfor Thingets Medlemmer nu er saaledes, at der er Willighed til for deres Vedkommende at tilstræbe at bringe en overensstemmende Beslutning mellem de to Thing paa en saadan Maade, som selvfølgelig ikke er ydmygende for dem, og som ligesaa lidt er ydmygende for det andet Thing, forsaavidt en saadan Stemning skulde være tilstede, ja jeg veed ikke, hvorledes den høie Regjering vilde stille sig dertil, men jeg formoder, at, naar der altsaa var en Udfigt til, at man paa Basis af et Finantslovsforlag virkelig kunde bringe Overenskomst mellem Thingene tilveie, vilde Stillingen være ganske anderledes. Naar det ærede Flertal havde udtalt sig paa en saadan